GENERALINIO ADVOKATO PHILIPPE LÉGER IŠVADA,

pateikta 2004 m. balandžio 27 d. [1]

1. Šioje byloje Teisingumo Teismo pirmą kartą prašoma išnagrinėti ir patikrinti Europos Sąjungos Tarybai pasiliktų įgyvendinimo įgaliojimų ribas. Europos Bendrijų Komisija, remdamasi EB 230 straipsniu prašo panaikinti 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 789/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos nagrinėjant prašymus išduoti vizą [2] ir 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 790/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos vykdant pasienio kontrolę bei priežiūrą [3] (toliau kartu – ginčijami reglamentai).

I — Teisinis pagrindas

2. Išnagrinėjęs įgyvendinimo įgaliojimų suteikimo teisinį pagrindą, nagrinėsiu sritį, kurioje šiuo atveju Taryba pasiliko minėtus įgaliojimus.

A — *Įgyvendinimo įgaliojimų Tarybai palikimas*

3. Pagal šiuo metų galiojančią Bendrijos teisę šios teisės sistemoje dvi EB sutarties nuostatos reglamentuoja įgyvendinimo įgaliojimų suteikimą – EB 202 ir 211 straipsniai.

1 — Originalo kalba: prancūzų.
2 — OL L 116, p. 2.
3 — OL L 116, p. 5.

4. EB sutarties institucinių nuostatų 2 skirsnio „Taryba“ 202 straipsnio trečia įtrauka numato:

„Kad šioje Sutartyje nustatyti tikslai būtų pasiekti, pagal joje numatytas nuostatas Taryba:

<...>

— Tarybos priimamuose teisės aktuose suteikia Komisijai įgaliojimus įgyvendinti Tarybos nustatytas taisykles. Tokiems įgaliojimams vykdyti Taryba gali nustatyti tam tikrus reikalavimus. Ji taip pat turi teisę tam tikrais atvejais pati tiesiogiai naudotis šiais įgaliojimais. Minėtosios procedūros turi atitikti principus ir taisykles, kurias Taryba iš anksto vieningai nustato remdamasi Komisijos pasiūlymu ir gavusi Europos Parlamento nuomonę.“

5. EB sutarties institucinių nuostatų 3 skirsnio „Komisija“ 211 straipsnio ketvirta įtrauka nurodo:

„Siekdama, kad bendroji rinka tinkamai veiktų ir plėtotųsi, Komisija:

<...>

— Tarybos įgaliota įgyvendina jos nustatytas taisykles.“

6. Be to, Tarybos sprendimas 1999/468/EB nustato Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką [4] (toliau – antrasis komitologijos sprendimas).

7. Šio sprendimo 1 straipsnio pirmoji pastraipa numato, kad „išskyrus specifinius ir pagrįstus atvejus, kai pagrindinė priemonė palieka Tarybai teisę pačiai tiesiogiai naudotis tam tikrais įgyvendinimo įgaliojimais, tokie įgaliojimai pagal atitinkamas pagrindinės priemonės nuostatas suteikiami Komisijai. Šios nuostatos nurodo svarbiausius taip suteiktų įgaliojimų elementus.“

4 — 1999 m. birželio 28 d. Sprendimas (OL L 184, p. 23)

B — *Nagrinėjama sritis: Sutarties IV antraštinė dalis*

8. Ginčijami reglamentai buvo priimti tam tikrų EB sutarties IV antraštinės dalies „Vizų, prieglobsčio, imigracijos ir kitos su laisvu asmenų judėjimu susijusios politikos sritys" nuostatų pagrindu. Ši nauja antraštinė dalis apjungia įvairias nuostatas, kurios jau anksčiau buvo numatytos EB sutartyje [5], ir laipsniškai perduoda Bendrijos ramsčiui sritis, kurios anksčiau priklausė tarpvyriausybiniam bendradarbiavimui.

9. Šengeno susitarimas ir 1990 m. birželio 19 d. pasirašyta jį įgyvendinanti Konvencija [6] (toliau – KĮŠS) leido penkioms valstybėms narėms panaikinti Europos Bendrijos vidaus sienų veiksmingą kontrolę prie jų bendrų sienų, kaip tai buvo rekomenduota Komisijos Baltojoje knygoje dėl vidaus rinkos sukūrimo [7]. Taigi Šengeno susitarimas ir KĮŠS pratęsė dvišales ir daugiašales valstybių narių iniciatyvas šioje srityje.

10. KĮŠS II antraštinės dalies 2 ir 3 skyriuje išdėstytos atitinkamai išorinių sienų kirtimą bei vizų klausimus reglamentuojančios taisyklės. Su pasienio kontrole susijusią taisyklių taikymo tvarką nustato Bendrasis vadovas [8] (toliau – BV), o su vizomis susijusias taisykles – Bendrosios konsulinės instrukcijos dėl vizų išdavimo diplomatinėse atstovybėse ir konsulinėse įstaigose [9] (toliau – BKI). Šiuos dokumentus reguliariai atnaujina vykdomasis komitetas [10], nes jie yra pareigūnų kasdieninėje veikloje naudojamos instrukcijos.

11. Protokolo dėl Šengeno *acquis* [11] integravimo į Europos Sąjungos teisės sistemą [12] 2 straipsnio 1 dalis numato, kad KĮŠS, įskaitant ir vykdomojo komiteto sprendimus, nuo Amsterdamo sutarties [13] įsigaliojimo

5 — Žr. EB Sutarties 100 C straipsnį (panaikintas Amsterdamo sutartimi), kurio turinys buvo perkeltas į EB 62 straipsnį.

6 — Šengeno *acquis* — 1985 m. birželio 14 d. pasirašytas Šengeno susitarimas tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško kontrolės panaikinimo prie jų bendrų sienų (OL L 239, 2000, p. 19).

7 — KOM/85/310 galutinis.

8 — BV yra praktinės instrukcijos, skirtos Susitariančiųjų Valstybių išorinių sienų kontrolę vykdantiems pareigūnams. Jas sudaro norminės ir praktinės nuostatos (OL C 313, 2002, p. 97).

9 — BKI yra skirtos konsuliniams pareigūnams, kiek jos susiję su prašymų išduoti vizas nagrinėjimu. Jas sudaro KĮŠS nuostatos, praktinės nuostatos ir jose inkorporuoti keletas Vykdomojo komiteto sprendimų (OL C 313, 2002, p. 1).

10 — KĮŠS VII antraštinė dalis numato vykdomąjį komitetą, kurį sudaro ministerijos lygiu susirinkę kiekvienos Susitariančios Šalies atstovai, sprendimus priimantį vienbalsiai.

11 — Šengeno *acquis* sudaro Šengeno susitarimas, KĮŠS ir visi jų pagrindu priimti aktai.

12 — Šis protokolas prie Europos Sąjungos ir Europos Bendrijų sutarties pridėtas Amsterdamo sutartimi.

13 — T. y. 1999 m. gegužės 1 d.

dienos taikoma šio protokolo 1 straipsnyje išvardytoms trylikai valstybių ir kad Taryba pakeičia vykdomąjį komitetą bei vykdo jo funkcijas.

12. Po to, kai dalis Šengeno *acquis* buvo laipsniškai perduota Bendrijos ramsčiui, Sprendimu 1999/436/EB į Bendrijos teisę [14] buvo inkorporuotas BV, BKI ir visi su jais susiję vykdomojo komiteto sprendimai [15]. Vykdomojo komiteto sprendimo dėl galutinių BV ir BKI redakcijų ir jų priedų teisinis pagrindas yra EB 62 ir 63 straipsniai [16]. Toliau šie dokumentai turi būti keičiami ir atnaujinami pagal Bendrijos teisėje numatytą procedūrą.

13. Akivaizdu, jog Taryba ginčijamus reglamentus priėmė būtent siekdama nustatyti BV, BKI ir jų priedų keitimo procedūrą. EB 62 straipsnio 2 ir 3 punktai [17], EB 62 straipsnio 2 dalies a ir b punktai bei EB 67 straipsnio 1 dalis [18] yra šių reglamentų teisinis pagrindas.

14 — 1999 m. gegužės 20 d. Tarybos sprendimas, nustatantis kiekvienos nuostatos arba sprendimo, sudarančių Šengeno *acquis*, teisinį pagrindą atsižvelgiant į atitinkamas Europos bendrijos steigimo sutarties ir Europos Sąjungos sutarties nuostatas (OL L 176, p. 17).

15 — Sutarties IV antraštinė dalis.

16 — 1999 m. balandžio 28 d. Sprendimas (SCH/Com-ex (99), OL L 239, 2000, p. 317).

17 — Reglamentas Nr. 789/2001 susijęs su BKI ir jų priedų pakeitimais.

18 — Reglamentas Nr. 790/2001 susijęs su BV ir jų priedų pakeitimais.

14. EB 62 straipsnis nurodo:

„Taryba 67 straipsnyje nurodyta tvarka per penkerius metus nuo Amsterdamo sutarties įsigaliojimo nustato:

1) priemones, skirtas užtikrinti, laikantis 14 straipsnio, kad nebus jokios asmenų kontrolės jiems kertant vidaus sienas, nesvarbu, ar jie būtų Sąjungos, ar trečiųjų šalių piliečiai;

2) priemones, susijusias su valstybių narių išorės sienų kirtimu ir nustatančias:

a) reikalavimus ir procedūras, kurių valstybės narės turi laikytis prie tokių valstybinių sienų tikrindamos asmenis;

b) vizų ne ilgesniam kaip trijų mėnesių laikotarpiui taisykles, įskaitant:

i) trečiųjų šalių, kurių piliečiai, kirsdami išorės sienas, privalo turėti vizas, ir tų trečiųjų šalių, kurių piliečiai atleidžiami nuo to reikalavimo, sąrašą;

ii) valstybių narių vizų išdavimo tvarką ir sąlygas;

iii) vienodą vizų formą;

iv) vienodos vizos taisykles;

3) priemones, nustatančias sąlygas, kuriomis trečiųjų šalių piliečiai ne ilgiau kaip tris mėnesius gali laisvai keliauti valstybių narių teritorijoje."

piu Taryba teisės aktus priima vieningai, remdamasi Komisijos pasiūlymu arba valstybės narės iniciatyva ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu.

2. Po šio penkerių metų laikotarpio:

— Taryba teisės aktus priima remdamasi Komisijos pasiūlymu; Komisija išnagrinėja kiekvieną valstybės narės prašymą, kad ji pateiktų pasiūlymą Tarybai,

— Taryba, balsuodama vieningai ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, priima sprendimą, kad visoms šiai antraštinei daliai priklausančioms sritims arba jų dalims būtų taikoma 251 straipsnyje nurodyta tvarka ir pritaikytos nuostatos dėl Teisingumo Teismo įgaliojimų.

15. EB 67 straipsnis nustato:

„1. Po Amsterdamo sutarties įsigaliojimo pereinamuoju penkerių metų laikotar-

3. Nukrypdama nuo šio straipsnio 1 ir 2 dalių, po Amsterdamo sutarties įsigaliojimo Taryba 62 straipsnio 2 punkto b papunkčio i ir iii dalyse nurodytas priemones nustato kvalifikuota balsų dauguma remdamasi Ko-

misijos pasiūlymu ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu.

4. Nukrypdama nuo šio straipsnio 2 dalies, praėjus penkeriems metams po Amsterdamo sutarties įsigaliojimo Taryba 62 straipsnio 2 punkto b papunkčio ii ir iv dalyse nurodytas priemones nustato 251 straipsnyje nurodyta tvarka."

C — *Ginčijami reglamentai*

16. Reglamento Nr. 789/2001 tikslas – palikti Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus keisti ir įgyvendinti tam tikras BKI ir jos priedų nuostatas. Jo šeštoje konstatuojamojoje dalyje nurodomas KĮŠS 17 straipsnis [19], pagal kurį norėdamas pakeisti tam tikras BKI nuostatas vykdomasis komitetas priima įgyvendinimo priemones. Taip pat joje nurodoma, kad Taryba pakeičia vykdomąjį komitetą, kad nuo šiol institucinės normos taikomos ir BKI, ir BV bei kad tokiems sprendimams priimti tikslinga nustatyti Bendrijos procedūrą.

19 — „Vykdomasis komitetas priima bendras taisykles prašymų išduoti vizą nagrinėjimui, prižiūri jų tinkamą taikymą ir jas pritaiko naujiems atvejams ir aplinkybėms."

17. Reglamento Nr. 789/2001 aštunta konstatuojamoji dalis numato Tarybai įgyvendinimo įgaliojimų prašymų išduoti vizą srityje palikimo pagrindimą:

„Valstybėms narėms vaidinant didesnį vaidmenį plėtojant vizų politiką, atspindinčią šios srities savitumą, ypač susijusį su politiniais santykiais su trečiosiomis šalimis, Taryba Sutarties 67 straipsnio 1 dalyje nurodytu penkerių metų pereinamuoju laikotarpiu pasilieka sau teisę vieningai tvirtinti, keisti ir atnaujinti pirmiau nurodytas išsamias nuostatas ir praktinio įgyvendinimo procedūras, kol Taryba pakeis sąlygas taip, kad pereinamojo laikotarpio pabaigoje įgyvendinimo įgaliojimai būtų perduoti Komisijai." (Pataisytas vertimas)

18. Reglamento Nr. 789/2001 1 straipsnis išvardija BKI ir jos priedų nuostatas, kurias Taryba gali vieningai pakeisti.

19. Taip pat šis reglamentas 2 straipsnyje nustato tvarką, pagal kurią valstybės narės Tarybos generaliniam sekretoriui siunčia norimus padaryti konkrečių BKI priedų dalių pakeitimus.

20. Galiausiai BKI ir jų priedų dalys, kurių negalima keisti pagal vieną iš Reglamente Nr. 789/2001 numatytų procedūrų, keičiamos pagal EB IV antraštinę dalį, būtent pagal jos 62 straipsnio 2 ir 3 dalį bei EB 67 straipsnį.

21. Reglamento Nr. 790/2001, turinčio tokią pačią struktūrą, kaip ir Reglamentas Nr. 789/2001, tikslas – palikti Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus keisti ir įgyvendinti tam tikras BV ir jo priedų nuostatas. Jo trečioje konstatuojamojoje dalyje nurodomas KĮŠS 8 straipsnis[20], nustatantis pasienio kontrolės srityje BV bei jo priedų pakeitimo ir atnaujinimo tvarką.

22. Reglamento Nr. 790/2001 penkta konstatuojamoji dalis numato Tarybai įgyvendinimo įgaliojimų prašymų išduoti vizą srityje palikimo pateisinimą:

„Valstybėms narėms vaidinant didesnį vaidmenį plėtojant vizų politiką, atspindinčią šios srities jautrumą, ypač susijusį su politiniais santykiais su trečiosiomis šalimis, Taryba Sutarties 67 straipsnio 1 dalyje nurodytu penkerių metų pereinamuoju laikotarpiu pasilieka sau teisę vieningai tvirtinti, keisti ir atnaujinti pirmiau nurodytas išsamias nuostatas ir praktinio įgyvendinimo procedūras, kol Taryba pakeis sąlygas taip, kad pereinamojo laikotarpio pabaigoje įgyvendinimo įgaliojimai būtų perduoti Komisijai." (Pataisytas vertimas)

23. Reglamento Nr. 790/2001 1 ir 2 straipsniai nustato dviejų rūšių procedūras, nustatytas Reglamente Nr. 789/2001, taip pat Sutarties IV antraštinėje dalyje numatytą procedūrą, kuri turi būti naudojama keičiant ir atnaujinant įvairias BV ir jo priedų nuostatas. Taigi 1 straipsnis išvardija BV ir jo priedų nuostatas, kurios gali būti keičiamos vieningu Tarybos sprendimu. Reglamento Nr. 790/2001 2 straipsnis nustato tvarką, pagal kurią valstybės narės siunčia Tarybos generaliniam sekretoriui norimus padaryti BV priedų pakeitimus.

II — Procesas ir šalių reikalavimai

24. Komisija Tarybai pareiškė ieškinį pagal EB 230 straipsnį, kurį Teisingumo Teismo

20 — „Vykdomasis komitetas priima reikalingus sprendimus, susijusius su praktiniais pasienio kontrolės ir priežiūros taikymo reikalavimais."

kanceliarija gavo 2001 m. liepos 3 dieną. Ji Teisingumo Teismo prašo panaikinti ginčijamus reglamentus bei priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

25. Taryba prašo ieškinį atmesti kaip nepagrįstą ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

III — Dėl tariamo Tarybos EB 202 straipsnio ir antrojo komitologijos sprendimo 1 straipsnio pažeidimo

26. 2001 m. spalio 10 d. ir lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Ispanijos Karalystei ir Nyderlandų Karalystei buvo leista įstoti į bylą, pirmajai – Tarybos pusėje, o antrajai – Komisijos pusėje.

A — *Šalių argumentai*

27. Grįsdama savo ieškinį, Komisija remiasi dviem teisiniais pagrindais. Piktnaudžiaudama įgaliojimais ir be pakankamos motyvacijos ginčijamų reglamentų pagrindu pasilikdama įgyvendinimo įgaliojimus, Taryba pažeidė EB 202 straipsnį ir antrojo komitologijos sprendimo 1 straipsnį [21].

28. Papildomai Komisija teigia, kad abiejų ginčijamų reglamentų 2 straipsnyje numatyta procedūra, pagal kurią valstybėms narėms suteikiami įgaliojimai keisti BKI bei BV ir šias pataisas siųsti Tarybos sekretoriatui, pažeidžia EB 202 straipsnį.

29. Komisija primena, kad paprastai ji naudojasi įgyvendinimo įgaliojimais ir kad Taryba gali juos pasilikti tik išimtiniais atvejais su sąlyga, kad motyvuoja šį palikimą pateisinantį specifinį atvejį. Ji tvirtina, kad Taryba neįrodė šio specifiškumo ir nurodė pernelyg „bendro pobūdžio" motyvus, kurie taip pat galėjo būti taikomi visai Sutarties IV antraštinei daliai arba bet kuriai jos daliai [22]. Be to, Komisija pabrėžia, kad Taryba nemotyvavo nagrinėjamų įgyvendinimo įgaliojimų, su kuriais susiję abu ginčijami reglamentai, pobūdžio ir turinio bei būtinybės pačiai Tarybai pasinaudoti šiais įgaliojimais.

21 — Ieškinys (11 punktas).

22 — Ieškinys (25 punktas).

30. Išsamiau nagrinėdama įvairius Tarybos pateiktus pateisinimus, kuriuos Komisija šioje byloje laiko nepagrįstais, ji pabrėžia, jog iš ginčijamų reglamentų konstatuojamųjų dalių sunku suprasti sąvokos „valstybės narės vaidina didesnį vaidmenį" prasmę. Jos manymu, vienintelė įmanoma prasmė yra tokia, jog remiantis Bendrijos metodo laikinomis išimtimis Sutarties IV antraštinė dalis iniciatyvos teisę suteikia ir valstybėms narėms, o ne vien Komisijai. Vis dėlto ši prasmė nereiškia, kad Tarybai paliekami įgyvendinimo įgaliojimai [23].

31. Be to, Komisijos manymu, vizų ir pasienio politikos srities jautrumas jokiu būdu nėra pakankama priežastis Tarybai pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus [24].

32. Galiausiai Komisija mano, kad Tarybos argumentas pabrėžiant jautrumo ir politinių santykių su trečiosiomis valstybėmis ryšį taip pat yra nepagrįstas. Ji primena, kad pagal Sutartį ji veikia kaip institucija tokiuose su prekyba susijusiuose santykiuose [25]. Todėl nuo Europos Sąjungos sutarties sudarymo pagal jos 100 C straipsnį tam tikri vizų politikos aspektai jau pateko į Bendrijos teisės reguliavimo sritį ir Taryba jau buvo suteikusi įgyvendinimo įgaliojimus Komisijai, ypač tose srityse, kuriose reikalaujama visiško slaptumo [26].

33. Nyderlandų vyriausybė pritarė Komisijos argumentams ir papildomai nurodė, kad nėra visiškai aišku, kodėl ginčijamuose reglamentuose numatyti sprendimai yra tokie politiškai jautrūs, jog jų negalima patikėti Komisijai [27].

34. Ispanijos Karalystės palaikoma Taryba iš esmės tvirtina, kad ji įgyvendinimo įgaliojimus pasiliko teisėtai ir tinkamai motyvuodama pagal EB 202 straipsnio reikalavimus. Ji tvirtina, kad įgyvendinimo įgaliojimai paliekami pakeisti tik tam tikras specifines BKI ir BV „išsamias nuostatas ir praktines procedūras", o ne kitus vizų ir pasienio politikos

23 — Taip pat, kaip pabrėžia Nyderlandų vyriausybė, toks teiginys nėra aiškus ir tėra bendro pobūdžio motyvavimas (įstojimo į bylą paaiškinimų 22 ir 23 punktai).

24 — Ieškinys (31 ir kt. punktai).

25 — Ten pat (32 punktas).

26 — Šiuo klausimu žr. 1995 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1683/95, nustatantį vienodą vizų formą (OL L 164, p. 1).

27 — Įstojimo į bylą paaiškinimai (25 punktas).

aspektus [28]. Todėl netikslu teigti, kad motyvavimas yra bendro pobūdžio.

35. Priežastys, kurios lėmė tai, jog Taryba pasiliko įgyvendinimo įgaliojimus, nurodytos Reglamento Nr. 789/2001 aštuntoje ir Reglamento Nr. 790/2001 penktoje konstatuojamosiose dalyse. Jos nustato, kad valstybės narės vaidina reikšmingą vaidmenį plėtojant pasienio ir vizų politiką, atspindinčią šių sričių jautrumą, ypač susijusį su politiniais santykiais su trečiosiomis valstybėmis.

36. Pasak Tarybos, nagrinėjamų sričių jautrumas darant pakeitimus aiškiai matomas iš BKI bei BV turinio ir kaip pavyzdį ji nurodo dviejų dokumentų tam tikrų dalių nagrinėjamus pakeitimus. Taigi antroji BKI dalis įtvirtina kriterijus nustatyti už prašymų išduoti vizą nagrinėjimą atsakingą valstybę narę. Tarybos nuomone, pakeitus šiuos kriterijus akivaizdžiai būtų daromas poveikis susijusių valstybių narių prisiimtiems įsipareigojimams [29]. Toliau kaip pavyzdį ji nurodo BKI penktos dalies, ypač 2.3 punkto, kuris nustato procedūrą, kai prašymo išduoti vizą negali nagrinėti vien jį gavusios valstybės narės valdžios institucijos, iš anksto nepasikonsultavusios su kitų valstybių narių centrinėmis institucijomis, jautrumą.

37. Per visą rašytinę procedūrą Taryba tvirtino, kad argumento, jog vizų ir pasienio politika apima „politinius santykius su trečiosiomis valstybėmis" išsamiau paaiškinti nereikia. Todėl, jos manymu, šis įgyvendinimo įgaliojimų palikimas atitinka EB 202 straipsnį bei antrosios komitologijos procedūros 1 straipsnį ir, be to, jis yra motyvuotas. Taip pat šis įgaliojimų palikimas laiko atžvilgiu apribotas Sutarties IV antraštinėje dalyje numatyto penkerių metų pereinamojo laikotarpio.

B — *Vertinimas*

38. Abi šalys sutinka, kad pagrindinius įgyvendinimo įgaliojimus išsaugo Komisija ir kad šie įgaliojimai taip pat taikomi pagal naują Sutarties IV antraštinę dalį. Taip pat neginčytina, kad Taryba gali juos vykdyti specifiniais ir pagrįstais atvejais.

39. Šioje byloje nagrinėtinas Tarybos sprendimas pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus

28 — Atsiliepimas į ieškinį (13 punktas).
29 — Atsiliepimas į ieškinį (16 punktas).

ginčijamų reglamentų pagrindu. Todėl pirmiausia apibrėšiu Tarybos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais sąlygas. Po to nustatysiu Teisingumo Teismo vykdomos šių sąlygų kontrolės reikšmę. Galiausiai ją pritaikysiu šioje byloje nagrinėjamų paliktų įgyvendinimo įgaliojimų naudojimui.

1) Tarybos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais sąlygos

40. Pagal šiuo metu galiojančią Bendrijos teisę Suvestiniu Europos aktu pakeista Sutartis numato, kad įgyvendinimo įgaliojimais naudojasi Komisija, tačiau specifiniais atvejais Taryba gali nuspręsti pati jais pasinaudoti.

41. Iki pakeitimo Suvestiniu Europos aktu Sutarties 155 straipsnyje (dabar — EB 211 straipsnis) nustatyta tvarka numatė, kad Taryba gali suteikti įgyvendinimo įgaliojimus Komisijai [30]. Taryba turėjo teisę, o ne pareigą pasirinkti [31]. Generalinis advokatas A. Dutheillet de Lamothe labai tiksliai apibūdino Bendrijos situaciją įgyvendinimo įgaliojimų atžvilgiu: „1) Taryba instituciniu požiūriu turi ne tik bendrą ir pagrindinę teisės aktų leidybos kompetenciją, bet ir įgaliojimus priimti jos leidžiamų bendrų normų taikymui būtinus įgyvendinančius aktus; 2) šiais įgyvendinimo įgaliojimais Taryba gali naudotis pati arba juos suteikti Komisijai“ [32].

42. Kartu su Suvestiniu Europos aktu priimtais pakeitimais EB 202 straipsnis buvo papildytas trečia įtrauka, pagal kurią įgyvendinimo įgaliojimais naudojasi Komisija, o Taryba gali jais tiesiogiai naudotis tik specifiniais atvejais [33].

43. Vėliau du Tarybos sprendimai, „komitologijos sprendimai“, nustatė tikslią Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką. Sprendimas 87/373/EEB [34], „pirmasis komitotologijos sprendimas“, per-

30 — 1989 m. spalio 24 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (16/88, Rink. p. 3457, 10 ir 12 punktai).

31 — 1970 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *Köster* (25/70, Rink. p. 1161, 9 punktas).

32 — Išvada byloje *Internationale Handelsgesellschaft* (Rink. 1970, p. 1145) (1970 m. gruodžio 17 d. Sprendimas 11/70, Rink. p. 1125).

33 — Įdomu pažymėti, kad Suvestinis Europos aktas nepakeitė EB 211 straipsnio.

34 — 1987 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimas, nustatantis Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką (OL L 197, p. 33).

kėlė Sutarties 1 straipsnio tekstą, pagal kurį Taryba, išskyrus specifinius atvejus, įgyvendinimo įgaliojimais naudotis negali. Antrasis komitologijos sprendimas, keičiantis ir naikinantis pirmąjį, konkrečiai kalbant, patikslina naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais sąlygas, įskaitant reikalavimą motyvuoti. Pirmiausia jame primenama Sutartyje įtvirtinta bendroji taisyklė ir išimtis. Be to jis nurodo, kad Tarybai paliekami įgyvendinimo įgaliojimai turi būti naudojami specifiniais *ir motyvuotais* atvejais, jeigu taip numatyta pagrindiniame teisės akte. Todėl antrasis komitologijos sprendimas specifiškumo sąlygą papildo Tarybos pareiga motyvuoti naudojantis šiais paliktais įgaliojimais. Tačiau jis nepatikslinta, ką reiškia šios sąlygos [35].

44. Todėl pripažintina, kad pagal šiuo metu galiojančią Bendrijos teisę Taryba įgyvendinimo įgaliojimais gali naudotis tik išimtiniais atvejais, jeigu įrodo specifinio atvejo buvimą ir motyvuoja savo sprendimą. Būtina išnagrinėti „specifinių atvejų" sąvoką.

45. Pirmiausia manau, jog Tarybos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais apribojimas vien specifiniais atvejais reiškia, kad paprastai šių įgaliojimų ji pasilikti negali.

46. Įgaliojimų negalima palikti visoje srityje, tačiau jie gali būti palikti dėl vieno ar keleto konkrečių aspektų srityje, kurią Taryba nurodė pagrindiniame teisės akte. Teisės akte, kuriuo Taryba pasilieka įgaliojimus, turi būti nuoroda į konkrečias sritis, kurioms taikomi šie įgaliojimai.

47. Atvejo specifiškumas taip pat reikalauja, kad įgaliojimais būtų pasinaudota per nustatytą laikotarpį. Taryba negali naudotis įgyvendinimo įgaliojimais neribotą laikotarpį. Išimtinis šio sprendimo pasilikti įgaliojimus pobūdis reiškia, kad laiko požiūriu jis negali būti neribotas.

48. Todėl Taryba akte, kuriuo ji nusprendžia pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus, privalo nurodyti konkrečią jų taikymo sritį, atsižvelgdama į anksčiau minėtus apribojimus.

35 — Šiuo klausimu žr. projektą dėl Sutarties dėl Konstitucijos Europai, kuris 2003 m. birželio 13 d. ir liepos 10 d. buvo konsensusu priimtas Europos Konvente, 2003 m. liepos 18 d. pateiktą Romoje Europos Vadovų Tarybos pirmininkui, kurio 36 straipsnis, pavadintas „Vykdomieji aktai", perkelia šias sąlygas, kurios, mano manymu, yra aiškiau išdėstytos, nes numato, kad „kai yra būtinos vienodos privalomų teisės aktų Sąjungos vykdymo sąlygos, šie aktai gali būti patikėti Komisijai ar *specifiniais tinkamai pagrįstais atvejais* <...> Ministrų Tarybos įgyvendinimo kompetencijai" (p. 35, pažymėta mano).

49. Dėl motyvavimo manau, kad juo daugiau siekiama nustatyti naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais gaires. Mano nuomone, Taryba privalo nurodyti naudojimąsi tokiais įgaliojimais pateisinančias priežastis.

50. Teisingumo Teismas minėtame sprendime *Komisija prieš Tarybą* jau turėjo galimybę netiesiogiai pareikšti nuomonę dėl Tarybos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais tvarkos. Ieškinys buvo pareikštas dėl vienos reglamento dalies, susijusios su žuvininkystės koordinavimu ir skatinimu, kurioje Komisijos naudojimasis sprendimų priėmimo įgaliojimais buvo suderintas su naudojimusi Valdymo komiteto patikrinimo procedūra, o tai, Komisijos nuomone, prieštarauja išimtinei kompetencijai biudžeto srityje, panaikinimo. Šioje byloje Teisingumo Teismas nustatė, kad Komisijos įgaliojimai biudžeto srityje negali pakeisti įgaliojimų padalijimo, kuris išplaukia iš įvairių Sutarties nuostatų, pagal kurias Taryba ir Komisija turi įgaliojimus priimti bendro ar individualaus pobūdžio aktus [36].

51. Teisingumo Teismas taip pat nurodė, kad „nuo to laiko, kai Suvestiniu Europos aktu buvo pakeistas 145 straipsnis, Taryba gali pasilikti teisę tiesiogiai naudotis įgyvendinimo įgaliojimais *tik specifiniais atvejais ir turi išsamiai motyvuoti tokio sprendimo priėmimo priežastis*“ [37].

52. Todėl nuo 1989 m. Teisingumo Teismas pripažino, kad Taryba įgyvendinimo įgaliojimus gali naudoti tik išimtiniais atvejais, tai išsamiai motyvuodama. Ši Teisingumo Teismo praktika buvo perkelta į antrojo komitologijos sprendimo 1 straipsnio tekstą. Reikėtų aptarti šios nuostatos reikšmę.

53. Priminsiu, kad EB 253 straipsnis numato bendrą pareigą motyvuoti visus institucijų priimtus aktus. Ginčijamiems reglamentams taip pat taikomas šis reikalavimas [38]. Vis dėlto, kadangi įgyvendinimo įgaliojimai gali būti palikti išimtiniais atvejais, palikimas turi būti išsamiai motyvuotas. Mano manymu, reikalavimas išsamiai motyvuoti skirtas nustatyti tvirtesnes gaires Tarybos išimtiniam naudojimuisi įgyvendinimo įgaliojimais ir pateisinti, kodėl taikoma ne bendroji taisyklė dėl įgaliojimų suteikimo, o jos išimtis.

36 — 16 punktas.

37 — Minėtas sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (10 punktas, pažymėta mano).

38 — Žr. 1997 m. gegužės 15 d. Sprendimą *Siemens prieš Komisiją* (C-278/95 P, Rink. p. I 2507, 17 punktas) ir 1998 m. vasario 6 d. Sprendimą *Interporc prieš Komisiją* (T-124/96, Rink. p. II-231, 53 punktas). Pagal nusistovėjusią teismų praktiką motyvavimas atlieka dvi funkcijas. Pirma, jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims susipažinti su teisės akto priėmimo priežastimis, kad jie galėtų ginti savo teises, antra, leidžia Teisingumo Teismui vykdyti teisės akto teisėtumo kontrolę.

54. Todėl Bendrijos teisė numato pareigą išsamiai motyvuoti, pagal kurią Taryba privalo motyvuoti teisės aktą, paliekantį jai įgyvendinimo įgaliojimus. Vis dėlto, kadangi motyvai turi būti išsamūs, Taryba privalo nurodyti ne tik faktines ir teisines priežastis, lėmusias tokio sprendimo priėmimą [39], bet taip pat ir kodėl svarbu, jog ji, o ne Komisija, pasinaudotų šiais išimtiniais įgaliojimais.

55. Mano nuomone, kaip tai išplaukia iš Sutarties, nesilaikant šių privalomų reikalavimų kiekvienas Tarybos naudojimasis įgyvendinimo įgaliojimais darytų žalą nustatytai institucinei pusiausvyrai dėl įgyvendinimo įgaliojimų suteikimo ir naudojimosi jais.

2) Teisingumo Teismo vykdoma Tarybos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais sąlygų kontrolė

56. Dabar reikėtų išnagrinėti kontrolės, kurią Teisingumo Teismas gali vykdyti dėl Tarybos sprendimo pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus, reikšmę. Teisingumo Teismo vykdoma kontrolė turėtų būti susijusi su dviem anksčiau nurodytomis kumuliacinėmis sąlygomis: specifiškumu ir pagrįstumu.

57. Bendrijos teisė suteikia Tarybai diskreciją pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus specifiniais atvejais, kuriuos ji privalo išsamiai motyvuoti. Mano nuomone, naudodamasi suteikta diskrecija Taryba gali nustatyti šiuos Sutartyje ir antrajame komitologijos sprendime minimus specifinius atvejus. Dėl šios aplinkybės nei Teisingumo Teismas, nei kita Bendrijos institucija negali vietoj Tarybos nustatyti, kokie yra šie specifiniai atvejai, kuriais ji pati gali naudotis įgyvendinimo įgaliojimais.

58. Tačiau tokiam sprendimui nėra netaikoma teismo kontrolė [40]. Iš tikrųjų „tais atvejais, kai Bendrijos institucijos turi tokią diskreciją, pagal Bendrijos teisinę sistemą

39 — Kitaip sakant, „pagrindinis institucijos tikslas" (1998 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Jungtinė Karalystė prieš Tarybą*, C-150/94, Rink. p. I 7235, 26 punktas).

40 — Juolab kad Taryba Komisijos naudojimuisi įgyvendinimo įgaliojimais nustatė atsvaros sistemą, t. y. „komitologiją". Ši sistema, kurią Teisingumo Teismas įteisino ir patvirtino, suteikia didesnės svarbos principui, kad šiuo metu galiojančios Bendrijos teisės institucinė pusiausvyra reikalauja, jog įgyvendinimo įgaliojimus vykdytų Komisija pagal antrosios komitologijos sprendimo 1 straipsnio nustatytas sąlygas.

suteiktų garantijų laikymasis <...> yra <...> esminis [41].

59. Kaip ir Komisija, iš to darau išvadą, jog Teisingumo Teismas taip pat vykdo kontrolę ir Tarybai suteiktos diskrecijos atitikties Bendrijos teisei atžvilgiu [42]. Konkrečiai kalbant, vykdydamas kontrolę Teisingumo Teismas privalo įsitikinti, kad Taryba, naudodamasi jai suteikta diskrecija, nepaneigtų taisyklės, jog Komisijai suteikiami įgyvendinimo įgaliojimai, turinio ir tikslo.

60. Pažymėtina, kad Teisingumo Teismo kontrolė skiriasi atsižvelgiant į sritis. Šiuo atveju ginčijami reglamentai priklauso nuo institucijos politinės diskrecijos [43]. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką teismo kontrolė yra ribota, jeigu ji susijusi su nagrinėjamos institucijos naudojimusi suteikta diskrecija. Teisingumo Teismas turėjo galimybę įvairiose srityse pripažinti, kad jo kontrolė negali būti susijusi nei su ekonominio pobūdžio faktų ir aplinkybių, nei su ekonominės politikos sprendimų [44], kuriais remiantis buvo priimti ginčijami aktai [45], vertinimu.

61. Mano manymu, tai taikytina ir politinėms aplinkybėms [46]. Teisingumo Teismas turi kompetenciją tikrinti teisės aktų teisėtumą, tačiau neturi teisės vykdyti išsamios jų

41 — 1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimas *Technische Universität-München* (C-269/90, Rink. p. I 5469, 14 punktas).

42 — Ieškinys (21 punktas).

43 — Priminsiu, kad EB 7 straipsnis nustato: „Kiekviena institucija veikia neperžengdama šios Sutarties jai suteiktų įgaliojimų". Institucijoms suteiktuose įgaliojimuose teismas negali pakeisti įstatymo leidėjo jam pasirenkant politinius sprendimus. Šiuo klausimu žr. A. Hamilton, *Federalist* Nr. 78, „It can be of no weight to say that the courts, on the pretense of a repugnancy, may substitute their own pleasure to the constitutional intentions of the legislature. This might as well happen in the case of two contradictory statutes; or it might as well happen in every adjudication upon any single statute. The courts must declare the sense of the law; and if they should be disposed to exercise will instead of judgment, the consequence would equally be the substitution of their pleasure to that of the legislative body".

44 — Šiuo klausimu žr. EAPB 33 straipsnį, kuris paprastai suteikia Teisingumo Teismui teisę paskirti bausmę už kiekvieną Sutarties ar su jos taikymu susijusio teisės akto pažeidimą, tačiau apribojo jo vykdomą kontrolę tik kritikuojant akivaizdžią neatitiktį šioms nuostatoms tais atvejais, kai dėl tokio nagrinėjimo reikėtų įvertinti visą ekonominę situaciją. Dėl apsaugos priemonių taip pat žr. 1999 m. vasario 11 d. Sprendimą *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją* (C-390/95 P, Rink. P. I-769) ir Pirmosios instancijos teismo praktiką dempingo srityje (1998 m. liepos 17 d. Sprendimas *Thiai Bicycle prieš Tarybą*, T-118/96, Rink. P. II-2991).

45 — 1985 m. liepos 11 d. Sprendime *Remiair kt. prieš Komisiją* (42/84, Rink. p. 2545) Teismas nustatė, kad „nors paprastai Teisingumo teismas vykdo išsamią kontrolę, siekdamas sužinoti, ar įvykdytos 85 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygos, aišku, kad nustatant leistiną konkurencijos draudimo sąlygos terminą, įtrauktą į įmonės perdavimo sutartį, reikalaujama, kad Komisija atliktų sudėtingą ekonominį vertinimą. Todėl Teisingumo Teismas turi apriboti vykdomą kontrolę tik nagrinėdamas, ar buvo laikomasi procedūrinių reikalavimų ir pareigos pakankamai motyvuoti, ar buvo nustatytos tikslios faktinės aplinkybės, ar nebuvo akivaizdžių vertinimo klaidų ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais" (34 punktas).

46 — Žr. Teisingumo Teismo praktiką bendrosios žemės ūkio politikos srityje, ir ypač 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Fedesa ir kt.* (C-331/88, Rink. p. I-4023), taip pat bendrosios prekybos politikos srityje 1988 m. liepos 14 d. Sprendimą *Fediol prieš Komisiją* (187/85, Rink. p. 4155), kuriame Teisingumo Teismo nustatė, kad, „kiek tai susiję su galimomis sprendimo teismo kontrolės ribomis, pažymėtina, jog Teisingumo Teismas jau nusprendė (žr. 1983 m. spalio 4 d. Sprendimo *Fediol prieš Komisiją*, 191/82, Rink. p. 2913, 30 punktą: „Teisingumo teismas privalo naudotis įprastiniais įgaliojimais vykdydamas valdžios institucijai suteiktos diskrecijos kontrolę"), kad nors nagrinėjamu klausimu Komisijai yra suteikta diskrecija, Teisingumo Teismas privalo patikrinti, ar ji laikėsi nagrinėjamomis Bendrijos nuostatomis ieškovams suteikiamų procedūrinių garantijų ir ar vertindama faktus nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos" (6 punktas).

priėmimo diskrecijos kontrolės[47]. Ši kontrolė apima vertinimą, ar buvo padaryta akivaizdi vertinimo klaida, pažeisti esminiai procedūriniai reikalavimai, ar buvo piktnaudžiauta įgaliojimais. Teisingumo Teismo kontrolė nustatant, ar tai buvo specifinis atvejis, kuris yra viena iš sąlygų, pateisinančių įgyvendinimo įgaliojimų palikimą, yra kontrolė, ar nebuvo padaryta akivaizdi vertinimo klaida. Būtent atsižvelgiant į šias išvadas reikia vykdyti šią kontrolę.

3) Teisingumo Teismo vykdoma Tarybos paliktų įgyvendinimo įgaliojimų kontrolė nagrinėjamoje byloje

62. Toliau nagrinėsiu, ar nuspręsdama pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus priimti BKI, BV ir jų atitinkamų priedų pataisas Taryba laikėsi savo diskrecijos ribų, ar jas viršijo.

63. Komisija ir Taryba nurodo Reglamento Nr. 789/2001 aštuntą ir Reglamento Nr. 790/2001 penktą konstatuojamąsias dalis, kurios, jų manymu, yra įgyvendinimo įgaliojimų palikimo Tarybai priežastis ir pagrindimas.

64. Pirmiausia patikslinu, kad net jei įgyvendinimo įgaliojimų palikimas susijęs tik su keletu specifinių BKI ir BV aspektų, Bendrijos teisės specifiškumo reikalavimas apima ne keičiamas nuostatas, o tik atskirus atvejus, kuriais paliekami tokie įgaliojimai. Tai, kad Taryba pasilieka įgyvendinimo įgaliojimus tik dėl kai kurių ginčijamų reglamentų pakeitimų aspektų, neturi jokios įtakos reikalavimui įvykdyti reikalavimą dėl atvejo specifikos. Taigi pagal Bendrijos teisę ne pataisos, o atvejis, dėl kurio Taryba naudojasi įgyvendinimo įgaliojimais, turi būti specifinis.

65. Pažymėtina, kad iš Reglamento Nr. 789/2001 aštuntos ir Reglamento Nr. 790/2001 penktos konstatuojamųjų dalių matyti, jog jų turinys yra beveik vienodas. Iš tikrųjų Tarybos nurodyta priežastis pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus vizų politikoje yra tokia pati, kaip ir nurodytoji dėl pasienio politikos. Todėl iš šių dviejų konstatuojamųjų dalių matyti, kad tai yra standartinis tekstas, kuris skiriasi vien sritimi. Tačiau, mano manymu, šis panašumas nereiškia, jog turinys negalėtų būti toks, jog pateisintų

47 — 1981 m. gruodžio 17 d. Sprendime *Ludwigshafener Walzmühle Erlingir kt. prieš Tarybąir Komisiją* (197/80–200/80, 243/80, 245/80 ir 247/80, Rink. p. 3211) Teisingumo Teismas nusprendė, kad „nustatydamos savo vykdomą politiką srityje, Bendrijos institucijos naudojasi plačia diskrecija nustatydamos ne tik veiksmų pagrindus, bet ir siekiamus tikslus pagal Sutarties nuostatas, bei pasirinkdamos tinkamas veiklos priemones" (37 punktas).

specifinį atvejį ir pagrįstų įgyvendinimo įgaliojimų palikimą.

66. Toliau remiantis vienodomis ginčijamų reglamentų konstatuojamosiomis dalimis pažymėtina, kad Taryba, nurodydama, jog įgyvendinimo priemonės turi būti priimtos pakeisti ir atnaujinti tam tikras BKI ir BV ir jų priedų nuostatas, patikslina, kad „dėl to tikslinga Bendrijos teisės akte nustatyti tokių įgyvendinimo sprendimų priėmimo tvarką“[48].

67. Nustačiusi minėtoje srityje bendrą tvarką, nepaisydama to, ar tai prašymų išduoti vizą pagal Reglamentą Nr. 789/2001, ar dėl pasienio kontrolės pagal Reglamentą Nr. 790/20001 sritis, Taryba neatsižvelgė į Sutartyje numatytą įgyvendinimo įgaliojimų specifinį pobūdį.

68. Taryba nusprendė nustatyti bendras gaires naudojimuisi įgyvendinimo įgaliojimais keičiant BKI ir BV. Kaip buvo minėta pirmiau, pats specifiškumo reikalavimas neleidžia, kad įgyvendinimo įgaliojimai būtų naudojami visoje srityje. Todėl nagrinėjamu atveju bendra tvarka, kuriai pritaria Taryba, apima visus pakeitimus, kuriems reikia įgyvendinančių priemonių prašymų išduoti vizą ir pasienio kontrolės srityje.

69. Galiausiai toks požiūris prieštarauja Suvestiniame Europos akte nustatytai institucinei pusiausvyrai ir Tarybai paliekamų įgyvendinimo įgaliojimų išimtiniam pobūdžiui, o tai suteiktų Tarybai teisę priimti įgyvendinančias priemones šiose dviejose srityse ne tik išimtinais, bet ir bendraisiais atvejais.

70. Taigi, Tarybos sprendimas ginčijamuose reglamentuose pasilikti įgyvendinimo įgaliojimus pažeidžia EB 202 straipsnį ir antrojo komitologijos sprendimo 1 straipsnį, nes jame neįrodyta atvejo specifika, kuriai esant galima palikti įgyvendinimo įgaliojimus. Iš to išplaukia, kad Komisijos nurodytas teisinis pagrindas yra pagrįstas. Todėl nėra tikslo nagrinėti antro teisinio pagrindo.

71. Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad ginčijamus reglamentus reikia panaikinti.

48 — Reglamento Nr. 789/2001 septinta konstatuojamoji dalis ir Reglamento Nr. 790/2001 ketvirta konstatuojamoji dalis.

C — *Bylinėjimosi išlaidos*

72. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį Taryba turi padengti bylinėjimosi išlaidas. Pagal šio reglamento 69 straipsnio 4 dalį Ispanijos Karalystė ir Nyderlandų Karalystė, kaip į bylą įstojusios šalys, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

IV — Išvada

73. Atsižvelgiant į šiuos argumentus, Teisingumo Teismui siūlau:

1. Panaikinti 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 789/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos nagrinėjant prašymus išduoti vizą.

2. Panaikinti 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 790/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos vykdant pasienio kontrolę bei priežiūrą.

3. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

4. Priteisti iš Ispanijos Karalystės ir Nyderlandų Karalystės jų bylinėjimosi išlaidas.